

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1624/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Чворовић, адвокат из ..., против тужених Општине Штрпце, Дома културе „Свети Сава“ из Штрпца, ради накнаде штете на име неисплаћене накнаде за рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3732/2017 од 28.03.2019. године, у седници одржаној 18.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3732/2017 од 28.03.2019. године тако што се одбија као неоснована жалба туженог Дома културе „Свети Сава“ из Штрпца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Косовској Митровици – Судска јединица у Штрпцу П1 471/16 од 23.03.2017. године у усвајајућем делу става првог изреке и у ставовима трећем и четвртом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Дом културе „Свети Сава“ из Штрпца да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 130.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици – Судска јединица у Штрпцу П1 471/16 од 23.03.2017. године, ставом 1. изреке, тужени Дом културе „Свети Сава“ из Штрпца, је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћене накнаде за рад у Управном одбору за период од 01.06.2006. до 23.10.2008. године исплати износ од 670.279,00 динара, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом од 01.06.2006. године па до исплате, а одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева до траженог износа од 943.501,40 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у односу на тужену Општину Штрпце услед недостатка пасивне легитимације овог туженог. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да на опорезиви приход од уговорене накнаде за рад тужиоца плати доприносе за

пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четири изреке, туженом је наложено да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 71.644,38 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3732/2017 од 28.03.2019. године, наведена првостепена пресуда је преиначена у усвајајућем делу става првог изреке, у ставу трећем и одлуци о трошковима поступка садржаној у ставу четвртог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени Дом културе на име неисплаћене накнаде за рад у Управном одбору у својству председника за наведени период исплати износ од 670.279,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2006. године па до исплате и да на опорезиви приход од уговорене накнаде за рад плати допринос за пензијско и инвалидско осигурање. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Првотужена је поднела одговор на ревизију, предлажући да се иста одбаци као недозвољена.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и да је основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем Скупштине општине Штрпце од 02.08.2005. године именован за председника Управног одбора, а одлуком Скупштине општине Штрпце од 23.10.2008. године разрешен је те функције након истека мандата. Управни одбор Дома културе „Свети Сава“ је на седници одржаној 29.12.2005. године, донео Одлуку о плаћању накнаде члановима Управног одбора за њихов рад и да та накнада за председника износи 30% од основне плате директора туженог и 25% за чланове одбора. Тужиоцу је за период од 01.11.2005. до 31.05.2006. године исплаћена накнада на основу одлуке Управног одбора. За периоде од 01.06.2006. године до 28.02.2008. године и од 01.08.2008. до 23.10.2008. године тужиоцу уопште није исплаћивана накнада, а у периоду од 01.03.2008. до 31.07.2008. му је исплаћена делимична накнада у износу од по 5.000,00 динара месечно, на основу одлуке Скупштине општине Штрпце од 10.03.2008. године. Управни одбор туженог Дома културе је на седници од 02.06.2008. године донео одлуку о исплати заосталих накнада члановима УО за период јуни 2006 – март 2008. године. На основу података из спискова за исплату зарада радника и директора Дома културе „Свети Сава“ Штрпце, утврђена је висина основне плате његовог директора у периоду од 01.06.2006. до 23.10.2008. године у распону од 78.704,00 динара до 87.267,00

динара нето (колико је износила у септембру 2008. године). Ово је била основица за утврђивање висине тражене месечне накнаде тужиоца од 30%, у висини утврђених појединачних новчаних износа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца налазећи да му припада право на тражену накнаду за рад у Управном одбору туженог Дома културе на основу члана 13. став 2. Закона о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса („Сл. гласник РС“, бр.25/2000, 25/2002, 107/2005, 108/2005, 123/07), а чије одредбе се примењују на туженог сходно члану 12. Закона о јавним службама („Сл. гласник РС“, бр.42/91, 71/94), који међутим не регулише питање ове накнаде. Како је чланом 13. став 2. цитираног закона прописано да чланови управног одбора имају право на одговарајућу накнаду за рад у управном одбору, чију висину утврђује управни одбор јавног предузећа, на основу критеријума садржаних у годишњем програму његовог пословања, а управни одбор туженог Дома културе је донео одлуку од 29.12.2005. године о висини те накнаде за чланове и председника одбора коме припада 30% од основне плате директора овог туженог, првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да тужиоцу исплати ову накнаду и то у пуном износу за период када му ништа није било исплаћено а у смањеном за делимично исплаћени износ накнаде. Одбио је тужбени захтев према туженој Општини Штрпце услед недостатка пасивне легитимације.

Другостепени суд је одбио тужбени захтев јер је заузео супротно правно становиште, оценивши да у конкретном случају недостаје услов да би наведена одлука Управног одбора туженог од 29.12.2005. године производила правно дејство, а то је да је била утврђена висина накнаде на основу критеријума садржаних у њеном годишњем програму пословања, а на основу расположивих и за те намене предвиђених средстава у општинском буџету. Поред тога, сматрао је да је из садржине Одлуке о плаћању накнаде произлази да се та накнада члановима Управног одбора утврђује за њихов рад, а не по основу сталног чланства, а да тужилац на коме је био терет доказивања ових чињеница у смислу члана 231. ЗПП, није доказао да је управни одбор туженог у спорном периоду радио, и да је наведена одлука донета применом критеријума садржаних у његовом годишњем програму пословања.

Међутим, основано тужилац указује у ревизији да би било пожељно да су у годишњем програму пословања туженог, били садржани критеријуми на основу којих би се могла утврдити висина накнаде за рад у управном одбору, али да тај недостатак није препрека за остваривање права тужиоца на ову накнаду јер се ови критеријуми тичу параметра за одређивање њене висине. Зато недостатак тих критеријума не искључује право тужиоца на остваривање ове накнаде, у ситуацији када му то право као председнику управног одбора туженог припада на основу члана 13. став 2. Закона о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса, чије се одредбе примењују сходно члану 12. Закона о јавним службама, а у висини утврђеној одлуком УО туженог од 29.12.2005. године, како је то правилно закључио првостепени суд. И по правном становишту овога суда тужиоцу припада одговарајућа накнада по основу статуса председника Управног одбора туженог, на основу члана 15. став 3. цитираног закона, па

зато није било потребно да доказује да је одбор заиста радио у том периоду, поготово што му је од октобра 2005. закључно са мајем 2006. године накнада по том основу већ исплаћивана.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка, на основу члана 154. став 1. ЗПП, па је и она потврђена.

Како је тужилац успео у ревизијском поступку, то му припада тражена накнада трошкова на име састава ревизије на основу члана 165. став 2. у вези чланова 163. став 2. 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, а висина је одмерена према важећој АТ, као и на име таксе за ревизију од 39.000,00 динара и таксе на одлуку о ревизији од 58.500,00 динара, све према важећој ТТ.

Из изложених разлога је одлучено као у овој пресуди, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић